

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1813-08-03)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1813-08-03)", i *Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling*, Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn), s. 129. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991704-000-shoot-L0019917040000045.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Grundtvig.

Farvel til C. Molbech.

[Kbhvns. Skilderie Nr. 62. 3die Aug. 1813. Aftrykt i Kvædlinger 1815. S. 390.]

Saa er det vist, saa har du dig udvundet
Af Vennelykken, som os sammenbandt!
Saa est du flygtet fra mig over Sundet,
Hvor Danmarks Søn saa ofte Døden fandt!
Hvor danske Mø forlorede sin Svend,
Der ogsaa jeg forlorede en Ven.
Ei meer at skifte vil med mig du have;
Ei heller da den sidste Sjælegave,
Ei heller da det venlige Farvel?

O! visselig det gik mig nær til Hjerte,
O! visselig jeg følte bitter Smerte;
O! visselig er det heel tung en Lod,
Naar Fjender fnyse, og naar Farer true,
I Fjenders Ledtog da sin Ven at skue,
At saares dybt i Hjerte af hans Braad!
Dog, Molbech! ei for dig igen at saare
Jeg Harpen greb i stille Aftenstund,
Nei, jeg den greb, for med en Veemodstaare
At byde dig: Far vel! af Hjertensgrund.

Som da jeg i vor første Vennesommer
Dig bad indgaae til Sorøes Altergrav
Og skue der de favre, hvide Blommer,
Der huldt sig slynge om den brudte Stav;
Dig bad at agte, hvad dit Hjerte ahner,
Og fængsles ei af Tidens Tulipaner,
Saa rolig og saa venlig staaer jeg end,
Bag sjette Vaar i vores Vintersommer,
Og svarer dig paa bittre Ord: min Ven!
Gak ind og sku de favre, hvide Blommer!

9

s. 130 Betænk i Fred ved Sorøes Altergrav,
At brydes skal og vores Vandringsstav!
Naar da vi ligge under Muldet stille,
Naar Graven synker, og naar Orme pille,
Da skal vi der, hvor klare Lys er inde,
See, hvem der saae og hvem der gik i Blinde!
Men troe vi Ham, Hvem alle Christne dyrke,
Vi veed, at hvo sig støder, gaaer i Mørke,
Hvo Lyset følger, han sig støder ei.

Og nu, Far vel! far, som jeg selv vil fare:
Ak! glat er Stien, som saa vis du troer:
Gid Himlens Lys maa dine Trin bevare!
Gid ei du fængsles i de vilde Spor!
Gid onde Urter ei din Aand forgifte!
Og naar engang du ikke meer saa stolt
Mit Venskab vrager og bortkaster koldt,
Et Hjerte haver jeg med dig at skifte.

Anm. I Kvædlinger (1815) føier Gr. til det gjenoptrykte Digt følgende Tillæg. „Een Ting var jeg dog nær ved at haabe. da jeg skrev disse Linier ... til Svar paa de bittre Ord i Skilderiet Nr. 59, og det var mit Haab, at Molbech i det mindste skulde ved dem følt sig forvisset om, at jeg kom ham venlig ihu, og at jeg ikke havde det hadefulde Hjerte, han tiltroede mig, og at han gjorde mig stor Uret ved at tiltale mig i den bittre, foragtelige Tone. Ogsaa dette Haab glippede, som saamange, der bygges paa saa forunderlig og foranderlig en Ting som det menneskelige Hjerte; men aldrig skal jeg angre at have sagt den af mig ufortørnede, af Verden (Vreden?) forførte Ven et saadant Farvel, thi jeg veed, hvad Enhver kan see, jeg kunde ei have talt saa, dersom Kjærligheden ei først ved Guds Hjælp havde seiret over Verden (Vreden?), og een saadan Seier er mere værd end ti over udvortes Modstandere, hvis Angreb kun havde lidt at betyde, naar ikke Synden i os gjorde Forbund med dem. Imidlertid kan min Glæde over dette Farvel ej være fuld, førend, hvad Gud give!

min forrige Ven, hvis ædlere Deel jeg aldrig har miskjendt, atter rækker mig Haand."